

ELISABETH HAMMER

Särkyneet unelmat

ILTARUSKON AIKA 8

POHJOISET
SAAGAT

Elisabeth Hammer

Särkyneet unelmat

Iltaruskon aika 8

Suomentanut Saga Egmont

Editoinut Tiia Mensio

SAGA Egmont

Särkynneet unelmat – Iltaruskon aika 8

Translated by Saga Egmont

Edited by Tiia Mensio

Original title: *Drømmen som brast*

Original language: Norwegian (Bokmål)

Translated by Saga Egmont, edited by Tiia Mensio.

The first quote in chapter 13 is from William Shakespeare's Hamlet (translated by Matti Rossi), the second quote is from Henrik Wergeland's poem Mig Selv.

Copyright ©2018, 2025 Elisabeth Hammer and Saga Egmont

All rights reserved

ISBN: 9788727221724

1st POD edition

No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted, in any form or by any means without the prior written permission of the publisher, nor, be otherwise circulated in any form of binding or cover other than in which it is published and without a similar condition being imposed on the subsequent purchaser.

www.sagaegmont.com

Saga is a subsidiary of Egmont. Egmont is Denmark's largest media company and fully owned by the Egmont Foundation, which donates almost 13,4 million euros annually to children in difficult circumstances.

Vognmagergade 11, 2., DK-1120 Copenhagen

Henkilöt

Rakel Ovreid – sarjan päähenkilö

Hanna Ovreid – Rakelin kasvattiäiti

Halvor Ovreid – Rakelin kasvatti-isä

Gunda Ovreid – Halvorin äiti ja Rakelin kasvatti-isoäiti

Esther Rønning – Rakelin kasvattitäti, Halvorin sisar

Peder Rønning – Estherin aviomies

Jenny Hoem – Rakelin paras ystävätär

Syver Svartangen – Ovreidin naapuri ja Borren nimismiehen apulainen

Ingvald Svartangen – Syverin isä

Ask Bergan – Skoppumin nimismies

Lars Disen – opettaja Bjerke-koulussa

Eilert Holm – naapurin poika

Rouva Holm – Eilertin äiti

Dangfart Lomvi – pappi Karljohansvernissä

Luutnantti Bakke – Jennyn työnantaja

Erich Bakke – luutnantin poika

Edna Berg – luutnantti Bakken kokki

Inga – Ovreidin tilan keittiöpiika

Jens – Ovreidin tilan renki

Trygve – Jennyn veli, asuu Estherin ja Peder Rønningin luona

Mikkel Ovreid – Halvorin ja Estherin veli

Luku 1

SKOPPUM, MARRASKUU 1855

Oli ilta, mutta ei vielä pimeää. Rakel tuijotti miehiä. Pappi Førlandia, joka tuijotti takaisin hulluus silmissään loistaen. Syveriä, joka katsoi Rakelia ilkeästi virnistäen, ja muita miehiä, jotka seisovivat puoliympyrässä heidän ympärillään pihalla. He olivat kaikki muukalaisia, pitkiä ja voimakkaita. Heidät oli vuokrattu käyttämään nyrkkejään. Ketään kylän asukkaista ei näkynyt, ei myöskään isoäitiä.

Sitten Rakel lähti kävelemään portaita alas. Hän piti selkensä suorana ja katsekontaktin pappi Førlandiin. Takanaan hän kuuli äitinsä itkevän ja Esther-tädin yrittävän lohduttaa tätä.

– Ottakaa hänet kiinni! Syver sanoi ja nyökkäsi kahden miehen suuntaan. Miehet tulivat Rakelin luokse ja vetivät Rakelin kädet selän taakse.

– Tämä ei ole todellakaan tarpeen! Rakel kuuli Larsin vastus-

tavan. – Minä menen takuuseen hänen puolestaan, pappi Førland. Te tiedätte, kuka olen, ja että olen hyvä kristitty!

– Teidät on johdettu harhaan ja sokaistu, sanoi pappi. – Hän ei ole se, joksi häntä luulette!

– Te ette voi tehdä tätä! Lars asettui seisomaan Rakelin eteen.

– En anna teidän viedä häntä.

– Sitten me otamme teidätkin, Syver sanoi. – Putkassa on kyllä tilaa. Ottakaa kiinni hänet!

– Ei! Rakel tavoitti papin katseen. – Päästäkää hänet. Tulen mukaanne vapaaehtoisesti.

Onneksi pappi heilautti kättään Syverin suuntaan merkiksi siitä, että tämän pitäisi jättää Lars rauhaan.

– Rakel? Lars kääntyi Rakelia kohti hämmästys katseessaan.

– Sinun on oltava vapaa, Rakel sanoi hiljaa. – Jotta voit hakea apua. Ei minua auta se, jos sinutkin viedään lukkojen taa.

– Mutta en voi antaa tämän tapahtua! Lars katsoi Rakelia epätoivoisena.

– Luotan siihen, että keksit keinon auttaa minua, Rakel vastasi.

– Kyllä, Lars sanoi vaisusti. – Kyllä minä keksin.

Hän työnsi kätensä kiharaisiin hiuksiinsa ja katsoi Rakelia ek-syneen näköisenä.

– Tuokaa hänet tänne, Syver sanoi, ja Rakelia työnnettiin eteenpäin, jolloin hän kadotti Larsin näkyvistä. Hänen käsivarsiaan särki, mutta hän puri hampaansa yhteen.

Syver seisoi leveässä asennossa hänen edessään. Syverin musta otsatukka vierähti toisen silmän eteen, ja hän veti suupielensä ylös viipyilevään hymyyn.

– Et voi antaa tämän tapahtua, Syver, Rakel sanoi. – Tiedät, mitä pappi aikoo tehdä minulle!

Syver kumartui eteenpäin niin, että heidän nenänsä melkein koskettivat toisiaan.

– En ainoastaan anna sen tapahtua, Rakel, hän vastasi ruosteisella äänellä. – Minä katselen vierestä ja iloitsen siitä, että saat vihdoin sen, minkä olet ansainnutkin.

Hän suoristui ja kääntyi kohti miestä, joka piteli Rakelia käsi-varaista. – Vie hänet mukasi!

Samassa Rakel kuuli suurten vaunujen tulevan tietä pitkin. Rakelin suuta kuivasi. Vankilavaunut. Hän yritti riuhtoa itseään irti, mutta siitä seurasi vain se, että hänen käsivartensa vedettiin pitkälle selän taakse niin, että Rakelin oli pakko nojautua eteenpäin lievittääkseen kipua.

Vaunut ajoivat pihaan saakka ja kiersivät pihapuun ympäri. Siihen ne pysähtyivät äkisti. Kun ote hänen käsivarsistaan hieman hellitti, hän katsoi ylös. Ensimmäisenä hän näki pappi Førlandin kasvot. Tämä katsoi vaunuista Syveriin hämmentyneenä.

– Mitä tämä on? pappi kysyi.

Mutta Syver näytti yhtä yllättyneeltä.

Rakel vilkaisi vaunuja. Vaunujen rungossa oli taidokkaita kai-verruksia, ja ovelassa oli jotakin kirjoitusta. Näytti siltä, että siinä luki *Christiania*, mutta loput tekstistä jäi varjon peittoon.

Vaunujen ovi avautui ja näkyviin ilmestyi musta viitta. Kun henkilö kumartui eteenpäin, Rakel tunnisti miehen. Se oli Jarlsbergin rovasti, herra Beylegaard. Rakel oli nähnyt miehen kirkossa pari kertaa aiemmin.

Mies kiipesi ulos vaunuista ja katseli ympärilleen. Kun hän huomasi Rakelin, hänen suunsa kiristyi tiukaksi viivaksi. Sitten hän kiinnitti katseensa pappi Førlandiin.

– Vapauttakaa hänet heti paikalla! rovasti käski. Hänen selkäänsä takaa tuli näkyviin kaksi muuta miestä. Toinen oli kirkko-

herra Dietrichson ja toinen oli pappi Hildre, yksi niistä kolmesta papista, jotka olivat olleet kylässä avustaakseen pappi Førlandia manauksessa.

– Mitä? Pappi Førland katsoi esimiästään epäuskoisena. – Suo-kaa anteeksi, rovasti Beylegard, mutta te ette ymmärrä, kuka tämä on! Tämä nainen...

– *Ei ole* saatanan riivaama, rovasti keskeytti ankarasti ennen kuin kääntyi Syverin puoleen. – Tekö olette nimismies Svartangen? Vapauttakaa tämä nainen välittömästi! Esimiehenne ei salli teidän avustaa hullua pappia, joka yrittää vahingoittaa viatonta nuorta naista!

Syverin katse synkkeni, mutta hän nielaisi viisaasti sanat, jotka todennäköisesti olivat jo hänen kielellään. Raskaasti huokaisten hän nyökkäsi miehelle, joka piteli Rakelin käsivarsia, ja niin Rakel oli vapaa. – Ja nyt te pidätätte pappi Førlandin, rovasti jatkoi osoittaen sanansa Syverille. – Nimismies Knudsen pidatti hänet, ja pidätettyä hänen kuuluu ollakin. Laittakaa hänet minun vau-nuihini, niin viemme hänet putkaan.

Rakel katsoi jännittyneenä Syveriä. Syver kiehui raivosta, mutta oli tarpeeksi fiksu tehdäkseen niin kuin hänelle sanottiin. Niinpä hän nyökkäsi miehilleen.

– Ottakaa hänet kiinni! Syver sanoi jyrkästi, ja miehet tottelivat. Yhtäkkiä pappi Førland olikin se, jonka käsiä pideltiin selän takana.

– Te teette hirvittävän virheen, herra Beylegard! Hän on itse Saatana! pappi huusi, kun hänet vietiin vaunuihin.

Yksi Syverin miehistä kiipesi hänen kanssaan sisään ja sulki oven. Rakel tuijotti vaunun kylkeä. Nyt hänen ei ollut enää vaikea nähdä, mitä siinä luki. *Christianian hiippakunta*. Nämä kolme pappia olivat täällä virallisella asialla. Kirkko oli asettunut Rake-

lin puolelle pappi Førlandia koskevassa vaaratilanteessa. Vasta nyt hän uskalsi uskoa sen. Hän huokaisi helpotuksesta. Vaara oli ohi. Siinä samassa Lars oli hänen luonaan ja kietoi kätensä hänen ympärilleen.

– Oletteko kunnossa, neiti Ovreid? kysyi rovasti.

– Kyllä, hän vastasi. – Olen vain järkyttynyt. Kiitos, että tulitte, rovasti Beyleg aard.

– Ei kestä kiittää, rovasti vastasi ja katsahti vaunua kohti. – Sain tiedon, että pappi Førland oli menettänyt järkensä, mutta sitten kuulin myös, että hänet oli pidätetty ja tehty vaarattomaksi. En tiennyt, että hän oli jälleen vapaa, ennen kuin nimismies Bergen kertoi minulle asiasta tänä aamuna. Kun samaan aikaan kuulin, mitä herra Førland oli tehnyt Sonissa, päätin matkustaa tänne välittömästi.

Rakel pani merkille, mitä rovasti sanoi Berganista. Ilmeisesti myös Lars kiinnitti siihen huomiota. Larsin suu kiristyi viivaksi ja silmät tummuivat. Rakel olisi halunnut kysyä rovastilta, missä Bergen oli nyt, mutta antoi asian olla.

– Voit kuvitella, kuinka yllätyin, kun pappi Førlandin palvelustyttö kertoi minulle, että pappi oli lähtenyt metsästämään Saatanaa, rovasti jatkoi. – Onneksi piika ehdotti, että tulisimme tänne maatilalle, koska hän oli hyökännyt teidän kimppuunne aiemmin. Näyttää siltä, että saavuimme kreivin aikaan.

– Niin teitte, vahvisti Rakel. – Ja olen siitä hyvin kiitollinen.

– Teidän ei tarvitse kiittää minua, neiti Ovreid. Olen todella pahoillani kaikesta siitä, mitä olette joutunut kehtämään, ja pidän henkilökohtaisesti huolen siitä, että pappi Førland joutuu vastuuseen teoistaan, rovasti sanoi. – Aion itse pitää jumalanpalveluksen Borren kirkossa huomenna, jotta saamme tämän asian lopullisesti päätökseen.

- Aiotteko todella? Rakel katsoi miestä kiitollisena.
 - Teen kaikkeni hälventääkseni kaikki epäilykset, neiti Ovreid.
- Rovasti kumarsi lyhyesti ja lähti kävelemään kohti vaunuja.

Inga oli keittänyt kahvia, kun he tulivat sisään, ja he istuivat alas ja puhuivat siitä, mitä oli tapahtunut. Äiti purskahti pariin otteen itkuun, mutta hetken kuluttua rauha laskeutui heidän ylleen.

- Kaikki on paremmin jumalanpalveluksen jälkeen, äiti sanoi.
- Kun rovasti sanoo sanottavansa kirkossa, kaikki ymmärtävät, että pappi Førland on järjiltään.

Rakel huomasi, että Esther-täti ja Lars eivät vastanneet mitään.

- Toivotaan niin, äiti, Rakel vastasi. – Nyt taidan mennä nukkumaan. Olen uupunut kaikesta tapahtuneesta.

– Sallikaa minun saattaa teidät portaisiin, Lars sanoi ja nousi ylös. He kävelivät vaiti käytävään, mutta siellä Lars pysäytti Rake-
lin. – Ihmisten on vaikea unohtaa, Rakel. He alkavat uskoa, että papin väitteissä on sittenkin totuuden siemen.

- Olet luultavasti oikeassa, Rakel vastasi. – Mutta en voi tehdä asialle paljoakaan muuta kuin toivoa, että he lopulta tulevat jär-
kiinsä ja tajuavat, etten ole paha.

– Sinä et ole paha, Lars sanoi ja työnsi hiuskiehkuran Rakelin korvan taa. – Sinä olet hyväsydäminen ihminen, täynnä rakkautta ja lämpöä. Sen, joka ei sitä näe, täytyy olla sokea. Minä näen sinut kirkkaasti ja selvästi kuin tähden yössä. Yksikään helmi tai jalo-
kivi ei loista yhtä kauniisti kuin sinä.

- Imartelet minua, Rakel vastasi ja tunsu punan hiipivän kau-
laansa pitkin ylös.

– Ei se ole imartelua. Sanat tulevat suoraan sydämestäni, enkä koskaan sanoisi sellaista vain mielistelläkseni.

Toisin kuin Bergan, Rakel ajatteli alahuultaan purren.

– Ei, et sanoisikaan, Rakel vastasi. – Minä tiedän kyllä sen. Kiitos, että olet niin rehellinen.

Lars hymyili lämpimästi Rakelille.

– Menehän nyt nukkumaan kunnon yöunet. Jos sinun on vaikeaa nukahtaa, löydät minut olohuoneesta. Käyn läpi asiakirjat, jotka koskevat maatilaa ja Mikkeli Ovreidia vastaan nostamaamme syytettä.

– Uskotko, että voimme voittaa?

– Kyllä, luulen niin. Viljelylaissa on poikkeuksia, jotka voivat tulla kyseeseen, koska Mikkel on odottanut niin kauan esittääkseen vaatimuksensa.

– En ymmärrä siitä asiasta mitään, Rakel myönsi. – Joten minun on vain luotettava sinuun.

– En petä sinua, Rakel.

– Kiitos, Rakel sanoi hiljaa. Tuntui hyvältä voida jättää asiat Larsin huoleksi. Lars oli taitava ja tarkka. Jos oli olemassa ulospääsy asiasta, Lars löytäisi sen.

Rakel meni nukkumaan toivotettuaan ensin Larsille hyvää yötä. Tuuli puhalsi ulkona. Se hiipi talon nurkkia pitkin kärsivästi ulvoen ja raskaasti huokaillen. Rakel kiemurteli sängyssä pitkän aikaa, ennen kuin luovutti ja meni ikkunan ääreen. Puiden latvukset kumarsivat kunnioittavasti pohjoistuulelle, ja lehdet pyörivät korkealle tuulenpuuskien saattelmina ja vajosivat taas alas hurjan tanssin pyörteissä.

Rakel avasi ikkunan. Tuuli puhalsi suoraan sisään ja siveli viileästi hänen ihoa. Yöpaidan hihat liukuivat ylös hänen käsivarsiaan pitkin, ja hänen ihonsa meni kananlihalle. Hän veti hihojaan alas niin, että pellavakangas peitti hänen ranteensa, en-

nen kuin nojautui ulos ikkunasta ja katsoi Svartangenin tilan suuntaan.

Ajatella, että Syver oli ollut valmis uhraamaan Rakelin hengen. Rakel huokaisi ja antoi katseensa liukua kohti Gråtjønngårdenia. Savupiipusta tuprutti savua, joten Bergen oli kotona.

Rakel sulki ikkunan ja meni takaisin sänkyyn. Siihen hän jäi tuijottelemaan kattoa, kun hänen ajatuksensa vaelsivat takaisin viimeiseen kertaan, kun hän oli nähnyt Berganin. *Te tunnette minut. Sanon sen, mitä naisten tarvitsee kuulla, jotta voin varmistaa pehmeän vartalon yöksi*, mies oli sanonut. Sanat kirvelivät, ja kyynel vieri hänen silmäkulmastaan pitkin ohimoa. Bergen oli melkein onnistunut huiputtamaan häntä. Rakel oli jopa mennyt uudelleen talliin. Entä jos herra Stoknes ei olisi ollut siellä? Hän ei uskaltanut ajatella sitä. Rakel tiesi, kuinka heikoksi Berganin seura sai hänet, kuinka mies onnistui herättämään hänessä halun, kunnes hän ei enää pystynyt ajattelemaan selkeästi. Mutta siinä olikin sitten kaikki. Rakel ei saanut sekoittaa himoa rakkauteen. Bergen oli epäluotettava. Se mies oli roisto, joka ei haluaisi olla, saati pystyisikään olemaan hyvä aviomies.

Rakel kääntyi kyljelleen. Yöpöydällä oli sormus, jonka Lars oli antanut hänelle. Hän laittoi sen sormeensa ja piteli kättään edessään. Oli liian pimeää, jotta hän olisi pystynyt näkemään sormuksen kunnolla, mutta se ei haitannut. Se oli perhekalleus, niin Lars oli sanonut, ja tämä halusi, että Rakel saisi sen. Lars herätti Rakelissa muitakin tunteita kuin vain halua. Heillä oli samat arvot, samat toiveet, ja Lars oli arvostettu ja hyvin koulutettu mies. Rakel hymyi itsekseen. Rouva Rakel Disen. Se kuulosti epätavalliselta, mutta hänen vatsaansa kutkutti, kun hän ajatteli sitä. Hän näki edessään miehen hymykuopat ja tämän eloiset silmät, jotka olivat täynnä lämpöä ja rakkautta. Lars omisti Rakelin sydä-

men. Ajatuskin siitä sai melkein huimaamaan, koska hän ei ollut pitänyt siitä niin hyvää huolta kuin olisi pitänyt. Rakel tuijotti sor-musta.

– Minä lupaan, hän kuiskasi, – olla sinulle uskollinen päiviemme loppuun saakka.

Luku 2

Jenny tuijotti silmät suurina hahmoa, joka seisoj ovella. Kamalan hetken verran hän luuli, että se oli Jossien poika, joka oli tullut heidän taloonsa, valmiina toteuttamaan koston, jolla oli uhannut Jennyä. Mutta sitten Jennyn silmät tottuivat pimeyteen ja hän tajusi, kuka ovella oikein oli.

– Edna! Jenny huudahti, heitti peiton syrjään ja nousi ylös.

– Herätinkö sinut? Vanha kokki hymyili ja laski matkalaukkunsa lattialle. – Yritin olla aivan hiljaa, mutta ovea avatessani kuului jonkin verran ääntä.

– Lukitsitko oven perässäsi? Jenny katsoi Ednan ohi keittiöön.

– Kyllä, ajattelin, että siihen oli syy, että se oli lukittu. Mitä oikein on tapahtunut sillä aikaa, kun olin poissa? Onko naapurustossa tapahtunut murtoja?

– Ei. Jenny päätti pitää asian salassa. Edna oli juuri palannut takaisin. Hän oli varmasti väsynyt, eikä Jenny halunnut säikäyttää häntä. – Puhutaan siitä huomenna. Nyt minä haluan kuulla sinusta ja siitä, mitä olet kokenut.

– Se on pitkä tarina kerrottavaksi, Jenny, Edna sanoi. – Mutta minä en ole väsynyt. Jos sinäkään et saa unta, emmekö ottaisi kuppilliset teetä ja juttelisi?

– Kyllä, se olisi oikein mukavaa, Jenny vastasi ja kietoi huivin harteilleen. – Minä menen laittamaan veden tulelle sillä aikaa, kun sinä purat tavarasi.

Pian he istuivat alas, kumpikin teekuppi kädessään, ja Edna kertoi sisarensa sairaudesta, kuolemasta ja hautajaisista. Jenny kuunteli ja tunsu myötätuntoa Ednaa kohtaan. Siitä ei ollut kauaakaan, kun Jenny oli menettänyt äitinsä. Se, mitä Edna kertoi, herätti Jennyn tuskan ja surun uudelleen eloon.

– Mitä täällä sitten on oikein tapahtunut? Edna kysyi, ja Jenny kertoi hänelle neiti Jakobinesta ja kihlauksesta. Kun Jenny pääsi siihen saakka, kun oli joutunut järjestämään herra Bakken kirjat aakkosjärjestykseen, Edna purskahti nauruun.

– Olisinpa halunnut nähdä herra Bakken ilmeen, kun hän huomasi sen, Edna nauroi.

– Se ei ollut aivan yhtä hauskaa siinä vaiheessa, kun hän vaati minua selittämään, miksi olin tehnyt niin, Jenny sanoi.

Edna vakavoitui.

– Ei, ymmärrän kyllä sen, Edna vastasi. – Anna anteeksi, että nauroin.

– Ei se mitään. On niin hyvä saada sinut takaisin, Edna. Olen tuntenut itseni niin yksinäiseksi viime aikoina.

– Mutta nyt se on ohi, kun meitä on taas kaksi, Edna vastasi.
– Sinulla on joku, jonka kanssa jutella, ja joku, jonka kanssa jakaa työt. Ja minä en malta päästä taas takaisin työn touhuun. Minun täytyy myöntää pelänneeni, että hoitaisit työn yksin niin hyvin, että minulle ei olisi enää tarvetta.

– Herra Bakke pitää sinusta aivan liian paljon, Edna, Jenny vastasi hymyillen. – Hän ei koskaan pitäisi sinua tarpeettomana.

– Mutta sanohan, Jenny, Edna sanoi samalla, kun katsoi ulos ikkunasta. – Eräs mies pysäytti minut, kun tulini, ja hän halusi tietää, kuka olin. Ja sitten huomasin, että ovi oli lukossa. Täällä on tapahtunut enemmän kuin mitä kerrot minulle, huomaan kyllä sen.

– Niin onkin, mutta oletko varma, että haluat kuulla siitä nyt? Kun olet vasta tullut takaisin?

– Kerrohan nyt, Edna sanoi. – Luuletko, että pystyn nukku-
maan, kun tiedän, että pidät itselläsi salaisuuksia?

He jäivät istumaan ja juttelivat pitkälle yöhön. Seuraavana aamuna, kun Jenny seiso i keittiössä valmistamassa puuroa, hän oli hyvin väsynyt. Jennystä tuntui hyvältä, kun hän oli saanut keven-
tää sydäntään Ednalle ja kertoa, kuinka peloissaan hän oli ollut ja
mitä hän oikein pelkäsi. Yleensä Jenny uskoutui Rakelille, mutta
ei ollut sama asia kirjoittaa sellaista kirjeseen.

Edna oli hyvä kuuntelemaan ja vähintään yhtä hyvä lohdutta-
maan. Hän oli luvannut Jennylle, että hoitaisi kaikki ostokset ja
toimitettavat asiat siihen saakka, kunnes Jossie ja tämän poika oli
saatu kiinni.

Jenny kauhoi puuroa kahteen kulhoon ja kantoi ne ruokasa-
liin. Ruokapöytä oli jo katettu. Valkoisen pöytäliinan päällä oli
kaksi vastakiillotettua lusikkaa. Kolmihaaraisesta kynttilänjalasta
loistava valo sai hopean hohtamaan erityisen kauniisti. Erich ja
herra Bakke istuivat jo pöydän ääressä. He juttelivat innokkaina
Ednan kanssa ja hädin tuskin huomasivat, kun Jenny toi heille
ruoan.

Jenny oli iloinen, ettei herra Bakke katsonut häneen, kun hän
nojautui eteenpäin, sillä nyt Jenny saattoi vaivihkaa vilkaista

**Läheisen menetys, kasvavat mystiset voimat ja
perhesalaisuudet painavat Rakelin mieltä.**

Rakelin isän kuoltua Ovreidin tilan tulevaisuus on epävarmempi kuin koskaan. Samalla Jenny selvittää sydämensä sotkuja Bakken perheen kotiapulaisena. Paljastuvien totuuksien myötä niin Jenny kuin Rakel joutuvat punnitsemaan luottamustaan rakkaudessa.

Elisabeth Hammer on norjalainen kirjailija, joka on tunnettu lumoavasta Iltaruskon aika -sarjasta. Sarjassa nuori Rakel Ovreid etsii vastauksia salaperäiseen menneisyyteensä ja navigoi rakkauden ja kohtalon myrskyissä.

Iltaruskon aika on osa *Pohjoiset saagat* -kirjauniversumia – koukuttavia historiallisia kirjasarjoja, jotka kuljettavat lukijan Norjan vuonoilta Huippuvuorten revontulien loisteeseen.